

Se topiseră și ultimele urme de zăpadă.
Copacii înmugureau, iar florile își deschideau încet-încet petalele.
Natura se trezea la viață...
Sosise, în sfârșit, primăvara!

Era ziua cea mare pentru grădina Olenkăi.
Mirko îi promisese că o ajută să planteze
răsadurile care crescuseră în seră, la căldură.
Gata, de-acum erau numai bune de pus
în pământ!
Dovlecei, morcovi, napi...

Numai că Mirko mânca de zor și uitase complet
de promisiune. Îi stătea gândul numai
la drumeția pe care urma s-o facă la cascadă
cu Nicolai.

La fereastră își făcu apariția Tomek.
— Ziua bună! Dacă vreți să vedeți
primăvara în toate nuanțele ei de verde,
vă recomand să ieșiți în zori! Am făcut
câteva poze. Zaharia, mă ajuți să le dezvolt?

— Bineînțeles, dragă Tomek. Și eu am niște
poze cu flori care așteaptă să le vină rândul.

Ups!

— Ăăă, Emil, tu nu vii în grădină
în dimineața asta? întrebă Mirko
un pic cam încurcat.

Emil zâmbi. Nu terminase de mâncat.

— Vino când ești gata, Emil, zise Olenka.

Pe drum, Olenka se opri să adune una-alta.
— Câteva frunze de mentă, un pic
de ceai verde, un strop de zahăr, și o să iasă
o minunăție.

— Exact! Și mai ales cu biscuiți! exclamă Mirko.
Abia aștept să gust!

Când ajunse la seră, Mirko începu să se uite curios la răsaduri:

— Ce mult a durat să crească toate!

Olenka scoase dintr-un ghiveci un răsad de căpșune și îi arătă
rădăcinile mici.

— Mirko, să vezi ce repede o să crească de-acum.

Și-apoi o să facem o dulceață delicioasă.

Lui Mirko îi lăsa gura apă. Numai că
lucratul pământului, desfundatul,
săpatul, greblatul, plus așteptatul,
nu erau de el. Lui cel mai mult
și mai mult îi plăcea aventura!

